

JSEM SÉRIOVÝ VRAH A TOHLE JE MŮJ DENÍK.
ODVÁŽÍŠ SE NAHLÉDNOUT?

ĎÁBLŮV

ADRIAN BEDNAREK

DENÍK

ĎÁBLŮV DENÍK

© Adrian Bednarek i Wydawnictwo Amare 2014

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4788-7 (pdf)

ĎÁBLŮV

ADRIAN BEDNAREK

DENÍK

přeložil Robert Pilch

VENETA

*Pro Dariu.
Každý den s Tebou
je dalším dnem v ráji.*

*Cítíš poslední dech opouštějící
jejich těla. Díváš se jim do očí.
Člověk je v této situaci Bohem.*

– Ted Bundy

PROLOG

Skupinka několika studentů se skvěle baví na pivní zahradce před jednou z krakovských restaurací. Mezi atraktivními mladými lidmi je i ona. Má dlouhé tmavé vlasy, které zaujaly mou pozornost jako první, ostré obličejové rysy, zelené oči a plné rty, lesknoucí se malým množstvím růžové rtěnky. Je štíhlá, ale ne hubená, jen ladně vysportovaná. Dokonalá. Přesně taková, jakou jsem hledal. Směje se, povídá si s přáteli a pije ten večer už třetí heineken. Brzy se s přáteli rozloučí a vydá se na tramvajovou zastávku u hlavní pošty, ve dvacet dva šestnáct nasedne na tramvaj číslo sedm a pojede do svého bytu, který si pronajímá ve starém činžáku v Kurdwanowě. Vím to. A vím také, že se jmenuje Ania Marciniaková, je jí jedenadvacet let, pochází z Włocławku a studuje finančnictví na Ekonomické univerzitě v Krakově. Dva týdny sledování mi poskytly spoustu informací o jejím životě, zálibách, koníčcích, zvycích a společnosti, ve které se pohybuje. Ona o mé existenci nemá ponětí.

Sedím o dvě restaurační zahrádky dál a popíjím energetický nápoj, předstírám, že jsem zaměstnaný telefonem, a pozoruju. Ania chodí do města jen v pátek. Je to typ hodné holčičky, která přes týden nepije.

Mám na sobě černou mikinu s kapucí, nejnovější hit jednoho italského návrháře, módní džíny a elegantní tenisky. Tohle oblečení způsobuje, že na sebe upozorňuji, ale dělá ze mě nejméně podezřelého. Koho by napadlo, že tak pohledný mladý muž může mít pod mikinou za několik stovek zlotých tři bojové nože, kožené rukavice a masku? A navíc, i kdyby si někdo všiml, že atraktivní brunetku sleduji, napadlo by ho, že to dělám proto, abych ji nakonec oslovil a pozval na drink k baru. Využívám volný čas a pocit pohodlí a mávám na dívky procházející kolem. Odpovídají mi a v nacvičeném úsměvu na mě cení vybělené zuby. Mohlo by se zdát, že neexistuje nic lepšího než dvě ochotné dívky za teplého květnového večera na náměstí v Krakově. Pro mě ano.

Po dopití piva Ania platí útratu, loučí se s přáteli a odchází směrem k Floriaňské ulici. Čekám přesně tři minuty, platím za pití, dávám si sluchátka do uší a vyrážím k hlavní poště. Cítím se skvěle, když kráčím centrem v rytmu oblíbené hudby. Na Floriaňské míjím davu lidí. Většina je více nebo méně opilá. Chystají se na další noc s nadějí, že bude zvláštnější než ta předchozí. Jiní se vracejí domů, spokojení, nebo také ne, s časem stráveným v centru. Zítra se znovu probudí a začnou nový den. Skoro všichni.

Cítím zimnici, která mi přebíhá po zádech, a narůstající vzrušení. Dnes to udělám poprvé. Tak dlouho jsem se připravoval... Netuším, jaké to bude, ale vím, že je to neodvratné. Jen tohle může způsobit, že mé zmučené nervy si konečně odpočinou, noční můry ustanou a touhy budou

konečně ukojeny. Přijal jsem rozhodnutí, po němž už není cesty zpět. Pokud je to jediný způsob, tak ať se to stane.

Když se ocitnu u hlavní pošty, nasazuji si na hlavu kapuci. Pro všechny případy. Nemám rád kamery. Ve dvacet dvě hodiny dvacet jednu minutu nasedám do tramvaje číslo šest. Jede na stejné místo jako sedmička. V polovině cesty schovávám sluchátka, ztišuji telefon a strkám ho do zapínací kapsy mikiny.

Napětí stále narůstá. Představuji si to, co vzápětí udělám, a přemýšlím, jestli to bude přesně takové, jak předpokládám, zda bude realita stejná jako fantazie, nebo dokonce lepší. Jedno vím určitě. Nic mě nezastaví.

V hlavě se mi ozývá jedna mučivá myšlenka. Bude toto poprvé zároveň naposledy? Když už to udělám, nikdy nebudu chtít znovu? Anebo bude pocit úlevy jen dočasný? Budu to dělat znovu a znovu, až... no právě, až co? Dosáhnu uspokojení, nebo skončím ve vězeňské cele a můj dokonale uspořádaný život se ocitne v troskách? Mučí mě to od okamžiku, kdy jsem sundal sluchátka a klasický rock přestal uklidňovat mé myšlenky.

Pozoruji nudný bezduchý svět této části města. Staré činžáky pamatující minulé časy mi vždycky naháněly husí kůže. Nebál jsem se jich. Spíše bych to nazval pocitem odporu. Uvědomuji si, že teď jsem já ten, kdo může vzbuzovat odpor.

Nakonec dojíždím na správnou zastávku. Konec zabírání se myšlenkami, přichází okamžik činu. V tramvaji kromě mě jelo jen osm lidí. Hlavně starších, většina mladých v tuto hodinu míří na opačnou stranu, do centra, ale Ania ne. Ania každou sobotu, jak se na spořádanou dívku sluší, vrací za rodinou do Włocławku. Zítra jí v devět třicet jede vlak. Už si koupila jízdenku. Jen si ještě skočí do

večerky koupit něco na cestu. Dělá to tak vždycky. Neuvědomuje si, že se zvyky mohou stát osudnými.

Od zítřka budou mít ve fitness klubu, kde cvičí, o jednu zákaznici míň, ubude i student ekonomie, její rodina se na nějakou chvíli pohrouží do smutku a život rodičů už nikdy nebude stejný. Vlastně nevím, jak mě tato myšlenka napadla. Ponuré důsledky mého uspokojení.

Ve stejnou chvíli, kdy Ania nakupuje, přidávám do kroku a po chvíli už klušu, abych dohnal zpoždění, které jsem nabral, když jsem jel pozdější tramvají.

Ania bydlí v pátém patře jednoho z paneláků tohoto obskurního sídliště. Bohužel ne sama. Její spolubydlící se jmenuje Patrycja a ještě jsem neviděl, že by večer někam šla. Domov tedy nepřichází v úvahu. Musím to udělat venku. Sledování našťěstí nebylo zbytečné.

Když se Ania vrací domů z obchodu, musí projít podzemním podchodem pod čtyřproudou silnicí. Samotný podchod by nebyl nejlepším místem, nebýt opuštěných obchodů, které se v něm nacházejí. Bylo to sídlo prodejců padělaných fotbalových dresů, levných walkmanů, pirátských kazet a dalších zázraků devadesátých let. Už dávno jsou zavřené. Zůstaly po nich prázdné, špinavé místnosti uzavřené kovovými dveřmi s visacími zámky. Většina ani nemá okna. Při návratu z posledního sledování jsem se do jedné z nich vloupal. Prostor jsem vyčistil a pro všechny případy nasadil vlastní, mnohem pevnější visací zámek – nechtěl jsem, aby nějaký opilec hledající nocleh nebo pár teenagerů, kteří si nemají kde zapálit joint, zkřížili můj dokonalý plán.

Stojím ukrytý ve stínu dveří. Když jsem scházel do podzemí, nasadil jsem si rukavice a masku. Bílou koženou masku s nakresleným jízlivým úsměvem kostlivce na

místě úst a krví stékající po bílých zubech, která má otvory jen pro oči a nos. Vypadá děsivě, protože přesně tak jsem chtěl, aby vypadala. Zakrývá celou hlavu i s vlasy.

Vytahuji nůž. Zbylé mám připnuté ke speciálnímu opasku. Zlehka se chvěji – nikoli strachem, ale vzrušením. Cítím se jako dítě, které ví, že za chvílku rozbalí dárek. Srdce buší čím dál silněji. Naslouchám krokům. Jsem až příliš vzrušený. Musím se sebrat. Chladnokrevnost je základ. Připomínám si to nejdůležitější. Pokud zjistím, že do podzemí schází ještě někdo další, stáhnou se. Je to nejhorší možnost ze všech, ale bezpečnost především. Riziko setkání s nežádoucími osobami v podchodu je hodně vysoké, ale přesto menší než mimo něj. Mám připravenou místnost, potřebuji jen pár vteřin, abych za sebou zavřel. Ne, nikdo mi nebude překážet. Nemůže se to stát.

Konečně slyším vytoužený zvuk. Klapání podpatků na betonu. Ania schází po schodech. Z úkrytu vidím jen boty. Dnes si vzala černé lodičky. Okamžitě je poznávám. Je sama, neslyším žádné další kroky. Srdce mi buší jako zběsilé, svět se lehce houpá před očima. Ania dochází ke mně. *Teď, nebo nikdy*, říkám si v duchu a vzápětí se vykláním ven.

Chytám ji za krk rukou, v níž držím nůž. Šok úplně paralyzuje její pohyby. Druhou rukou jí ucpávám ústa a táhnu ji ze všech sil do připravené místnosti. Dívka se vůbec nebrání, neví, co se děje. Usnadňuje mi to úkol, ten se díky tomu stává dokonce dětinsky prostým. Celá akce trvá přibližně pět vteřin. Uvnitř ji házím na podlahu, kopnutím zavírám dveře a rychlým pohybem je zajišťuji zevnitř. Teď už nás nikdo nevidí. Stávám se pánem jejího osudu. Ania se snaží něco říct, ale z úst jí zní jen tiché kňučení. Vytahuji druhý nůž. Konečně to můžu udělat...

Půl hodiny poté sedím ve stříbrném Volkswagenu Passat. O několik hodin dříve jsem ho zanechal na parkovišti vzdáleném necelých deset minut chůze od podchodu. Jedu směrem k západní části Krakova. Cítím se uvolněný, lehký a klidný. Pokud existuje ukojení, musí chutnat právě takto. Shodil jsem ze sebe neskutečnou tíhu. Všechno vyšlo přesně tak, jak jsem chtěl. Mé myšlenky nebyly šílené, jen spásné. Poslouchám klasický rock, zapaluji si cigaretu a vychutnávám si její intenzivní chuť. Kochám se nočním Krakovem. Snažím se nepřekračovat rychlost. Nože, maska a rukavice jsou schované v kufru pod rezervním kolem.

Když přejíždím Grunwaldský most, dívám se na Vavel. Vidím lidi procházející se kolem Visly. Idylka pátečního krakovského večera. Někde na náměstí praskají kluby ve švech, začíná noční život. Vlna usmívajících se Krakovčanů, studentů a turistů zalévající město si užívá krás života, který má každý z nás jen jeden. Další nádherný den v ráji. Pro mě také.

Krakov, o rok později

Dotěrné vyzvánění budíku nastaveného na ponorkový poplach ukončuje můj blažený spánek. Ležím a koukám do stropu, jako bych čekal, že na něm spatřím kdovíjaké zázraky. V ústech mám pořád nepříjemnou pachut' několika piv, která jsem vypil včera v baru. Nakonec vstávám z postele a zjišťuji, kolik je hodin. Patnáct minut po desáté.

Pouštím se do ranního cvičení. Následujících čtyřicet minut počítám lehy sedy, kliky a dřepy se zátěží. Po tréninku je čas na sprchu.

Po sprše následuje česání vlasů a prohlížení se v zrcadle. Mou sto pětáosmdesát centimetrů vysokou postavu pokrývají samé svaly. Pokožku nehyzdí šrámy. Skutečné jizvy se nacházejí uvnitř. Mám podélný obličej, vystouplé lícní kosti a modré oči. Hlavu mi pokrývají vlasy slaměné blond barvy. Co si pamatuji, vždycky jsem je měl takhle neobvykle jasné. Jsou střední délky a jejich učesání spočívá v rozčuchání pramenů do všech směrů.

Teď je čas na snídani. Smažená vajíčka zapíjím šálkem espressa. Po jídle otevírám skříň. Dnes se rozhoduji pro tmavě modré džíny, bílé tričko a modré sako. Na ruku si nasazuji Breitling Navitimery. Do vnitřní kapsy saka strkám malý vystřelovací nůž. Občas ho nosím jen tak, pro všechny případy, ostatně nikdy nevíte, kdo může číhat za rohem. Tím končí můj ranní rituál. Je přesně jedenáct padesát pět. Zapínám alarm a odcházím.

Byt, který jsem dostal jako dárek za to, že jsem se rozhodl odstěhovat z rodinného pekla, se nachází v posledním patře Salwator City, exkluzivního bytového domu. Je skvělý, ale má několik nedostatků. Mimo jiné dlouhou cestu výtahem. Mačkám tlačítko minus jedna. Garáž. Výtah se rozjede, jen aby už po několika patrech zastavil. Očekávám starého muže s nadváhou, kterých tady bydlí spousta, ale k mému překvapení se ve dveřích objevuje nádherná dívka. Má dlouhé tmavé vlasy po ramena, ostré obličejové rysy a krásné zelené oči. Když nastupuje do výtahu, naše pohledy se setkají. Je štíhlá, zdá se, že sportuje. Připomíná mi někoho, kdo už se mi skoro vypařil z hlavy. Po zádech mi přebíhá mráz, svět se mi točí před očima. Musím se opřít o stěnu, abych neupadl.

„Jsi v pořádku?“ ptá se dívka s nepředstíranou starostí. „Je ti špatně?“

V tu chvíli ji jedna moje část vidí znehybněnou a její osud omezuje pouze má představivost. Vize se objevuje automaticky. Nemám na ni vliv.

Vzpamatuj se, člověče! okřikne mě okamžitě vnitřní hlas.

„Eee, jasně. Měl jsem těžkou noc a asi jsem se ještě nevzpamatoval.“ Dělán obličej, který používám, když se chci vykrotit z nepříjemných situací. Obvykle to zabírá.

„Jsem Kuba, rád tě poznávám,“ ovládnou se a podávám jí ruku.

„Natalia, já tebe taky,“ odpovídá příjemným hlasem.

Dotek její ruky ve mně probouzí pocity, které už rok spaly.

„Bydlíš tady dlouho? Ještě nikdy jsem tě tu neviděl a jsem si jistý, že bych na tebe nezapomněl.“

Slova ze mě padají automaticky. Nemyslím na to, co říkám. Srdce mi začíná bušit příliš rychle. Potím se, což se mi obvykle nestává, když mluvím s dívkami.

„Přistěhovala jsem se minulý týden. Bydlím v sedmém patře. A ty?“

Prohlížím si její obličej. Je krásná. Má oči opravdového anděla, do čela jí svůdně padá lokna. A k tomu ten kočetní úsměv...

„Skoro tři roky, v posledním patře. Bydlíš sama?“

Vnitřní zvědavost mi nedovolí nezeptat se. Nikdo mě přece kromě ní dnes neviděl, mohl bych s ní jít... ne! To jsou špatné myšlenky.

„Co tě nemá. S rodiči a mladší sestrou. Víš, kolik jsme museli našetřit, abychom získali byt na tomhle místě?“

Popravdě řečeno nevím, ale její odpověď moje myšlenky trochu uklidní. Chvilkové zatracení se vytrácí. Touha probíhající mým nitrem brzdí a nakonec se zastavuje. Výťah také stojí. Ve třetím patře. Tentokrát nastupuje tlustoch v pokročilém věku a kouzlo rozhovoru se rozplývá. Chlap se nacpe mezi nás a přihlouple se na Natalii usměje. Mlčky dojíždíme do přízemí. Když dívka vystupuje, zavolám na ni:

„Rád jsem tě poznal, na shledanou.“

„Já tebe taky, pa,“ odpovídá a mizí za zavírajícími se dveřmi výtahu.

Společně s tlustochem sjíždím do podzemní garáže. Jdu ke svému boxu, cestou kouřím cigaretu a snažím se pochopit, co se před chvílí stalo. Myslel jsem, že to skončí jednorázovým incidentem. Uplynul rok, doteď mi vzpomínky úplně stačily, ale Natalia ve mně svou přítomností vzbudila touhu. Kupodivu mám díky ní lepší náladu. Přistihnu se při tom, že si prozpěvuji, když dálkovým ovladačem otevírám box své garáže.

Uvnitř čeká stříbrné BMW M3. Vyjždím na ulici. Sluneční paprsky, zvuk silného motoru, klasický rock a touha pulzující v hlavě mohou za to, že se cítím skoro dokonale. O několik minut později se kouzlo rozplývá kvůli velké zácpě, ve které stojím na Brontowické ulici a nejspíš v ní budu stát až ke škole.

Znovu začínám přemýšlet o nové sousedce. Cítím se jako puberták, který se odvážil zajít za nejkrásnější holkou ze školy a ona souhlasila, že půjde na rande. Čistá dětinská euforie. Jenomže já nejsem puberták a nechci randit. Rozum mi napovídá, že udělat to, na co teď myslím, by bylo velmi riskantní, a hlavně hloupé. Bouře v hlavě běsní do okamžiku, kdy mě vyzvánění se zvukem marimby přinutí ztlumit rádio. Dívám se na displej telefonu. Julia.

„Ahoj, krásko, tak jsi konečně vstala?“ říkám radostně.

„Jo, Kubíku, před chvilkou. Mám v úmyslu dodělat ten prokletý první ročník a nevyletět. Včera jsem se hodně učila. Co děláš ty?“ Její sladký hlas na mě pokaždé zaúčinkuje jako pytlík ledu na rozpáleném čele.

„Stojím v koloně. Snažím se dostat do školy. Dnes mám pitomou sociologii. Uvidíme se později?“

Chvilka ticha, Julia teprve vstala a právě zívá.

„Jasně že se uvidíme. Budu tam, co vždycky ve čtvrtek, napiš mi, až skončíš. Pusu.“

„Pusu,“ odpovídám, ale jen pro sebe, protože už stačila ukončit hovor.

S Julií se scházím už sedm měsíců a spím s ní šest, což považuji za výkon hodný zaznamenání, obzvláště proto, že byla panna. Seznámil jsem se s ní při jednom z alkoholových tahů na náměstí. Je živým důkazem toho, že se můj emocionální život začíná stabilizovat. Pochází z Krakova, takže ji nenapadlo se ke mně nastěhovat, což mi dost vyhovuje. Má dvacet let, božské tělo a dlouhé blond vlasy. Nejradši mám její naivitu a víru v takzvanou lásku. Prožívá ji poprvé a myslí si, že je to nejkrásnější cit na světě. Nesnažím se ji vyvádět z omylu. Právě naopak – dělám všechno pro to, abych ji v onom přesvědčení utvrdil. Julie skvěle zapadá do mistrně připraveného plánu mé budoucnosti.

Schůzka „tam, co vždycky ve čtvrtek“ znamená Starbucks Coffee v krakovské Galerii. Vídáváme se po mých přednáškách, které končí kolem páté odpoledne, a jejím nakupování, s nímž začíná zhruba ve dvě. Pak to bývá různé. Někdy jedeme ke mně, občas do kina a jindy ji odvezu domů a mám čas pro sebe. Kdysi jsem ho potřeboval hodně, poslední dobou čím dál míň.

Po čtvrtroční popojíždění v koloně dojíždím do školy. Mířím k aule a cestou potkávám Tomka.

„Zdar. Jak je?“ řekne na přivítanou. „Přišel jsi na právní sociologii? Soustrast.“

Ne, přišel jsem, protože, kurva, nemám co jiného na práci, odpovídám mu v duchu.

„Nemám jinou možnost. Když tady neprosedím pár hodin, ta rašple mě nepustí ke zkoušce,“ přinutím se ke zdvořilé odpovědi.

„Chceš se něčím napravit?“ zeptá se a mrkne na mě.

„Rozhodně.“

Zahájil jsem s ním rozhovor, protože jsem spoléhal na to, že se zeptá. Tomek je místní dealer. Když někdo potřebuje trávu nebo sníh, pokaždé jde za ním. Kdyby nebyl chodícím coffee shopem, nejspíš bychom spolu nedrželi. Považuji ho za divného člověka. Často se vydává vlastními cestami a skoro vždycky během večírku zmizí. Doslova zmizí. Sedí s námi, baví se a najednou se vypaří. Pochází z nějaké díry u Lodže. Asi ze Zhoře. Nevím, jakým zázrakem se ocitl zrovna v Krakově. Je menší než já, hubenější a má vlnité tmavé vlasy, které by si měl zkrátit.

Jdeme na záchod. První lajna a svět získává jiskřivé barvy. Kokain se vítá s mozkem a vzápětí se mě zmocní oblíbený pocit. Euforie.

„Tak co?“ vyptává se Tomek a tváří se přitom, jako bych byl jeho holka a on si poprvé stáhl kalhoty. Vzrušeně čeká na reakci.

„Dobrá sorta,“ odpovídám podle pravdy. „Vezmu si tolik jako obvykle.“

Drogy činí můj svět nereálným, ale přibarvují ho a dokážou potlačit negativní myšlenky. Nikdy mě nezklamaly. Kupuji si tolik, kolik potřebuji k potlačení tužeb za dlouhých osamělých večerů, a trochu na rozšíření Juliiných erotických horizontů.

Tomek odsype odpovídající část a říká:

„Bílá dáma. Asi nejlepší letošní. Bude skvělá na sobotní oslavu trestního práva. Chystáš se přijít s královnou krásy?“

Zřídka se o Julii vyjadřuje jinak než jako o královně krásy. Nikdy ji moc nemusel a netají se tím. Žárlí, protože Julii mám já, a ne on. Mokrát jsem viděl, jak při pohledu na ni slintá. Nelíbí se mu náš společný styl života a to,

že vypadáme odporně šťastně. Nedokážu si představit, že bych mohl působit jiným dojmem. Julia určitě také ne.

„Ani nevím, jaké jsou plány.“

Kokainový rauš dráždí představivost. Napadá mě: Co takhle jít bez Julie, strávit trochu času se známými a pak se vypařit v Tomkově stylu, jít na náměstí, projít se po Ševcovské, Bratrské, Plantech? Možná bych potkal tu dokonalou krásku a pozval ji k sobě nebo na odlehlé místo. Musel bych s sebou vzít nože...

„Budíček! Neusínej, čeká tě přednáška,“ luská Tomek prsty před mýma očima.

Rychle se vracím do reality. Odlétl jsem představivostí daleko mimo rozumné hranice.

„Jak to, že si nepamatuješ plány? Slavíme v Horečce!“ Po lajně je hlučnější.

„Dobře, tak uděláme before u mě, přijdeš?“ dívám se na hodinky. „Musím letět, přednáška už začala.“

„Jasně že přijdu,“ odpovídá a tváří se čím dál radostněji.

Poplácám ho po rameni, a zatímco spěchám do auly, přemýšlím, co to žvaním. Vůbec nemám v úmyslu dělat u sebe před oslavou party. Celé dnešní ráno je podělané. Nejdříve souseďka, touhy vracející se jako bumerang po ročním letu kolem světa a teď tohle. Before party? U mě?

Přednáška se nelítostně vleče, ale musím tady sedět. Chci dokončit školu a stát se advokátem. Je to součást mého plánu. Dokonale si uvědomuji, že existuje spousta vrahů, kteří dělají chyby a potřebují pomoc. Jsem člověk stvořený pro to, abych je obhajoval. Lidé jsou za svobodu ochotní zaplatit jakoukoli cenu.

Během přednášky mám hodně času na přemýšlení. Uvědomuji si, že mě nová souseďka rozpálila. Víím, že to chci udělat znovu. Chci hledat, sledovat, plánovat

a přistoupit k akci. Potřebuji múzu... Bojuji s myšlenkami a vrtím se na židli. Tenhle stav trvá až do konce přednášky.

Po několika hodinách se cítím unavený, jako bych uběhl maraton. Je neuvěřitelné, jak dá člověku zabrat nicnedělání. Po skončení přednášky jedu na Paví. Je čas setkat se s Julií.

2

Dochvilnost není vlastnost, jejíž stoupenkyní by se Julie dala nazvat. Čekám na ni ve Starbucksu, stačil jsem dokonce i vypít kávu. Nedokážu pochopit, jak to dělá, že je v Galerii několik hodin, a přesto přijde pozdě. Dost mě tím rozčiluje. Když se nakonec objevuje, nervy se mi trochu uklidní. Při pohledu na takového anděla by přešla zlost každého muže.

Dnes si zapletla vlasy do dvou francouzských copů, oblékla si těsné džíny s ošoupanými koleny a tričko zdůrazňující ňadra. V obou rukou nese tašky s nákupem. Napočítal jsem jich šest. Když přichází ke stolu, líbá mě na přivítanou. Teplo jejích rtů ve mně vyvolává příjemné chvění.

„Ahoj, poklade, nemáš tušení, jak moc se mi po tobě stýskalo.“ Několik slov pronesených sametovým hlasem a nervy se uklidní úplně.

Sedá si, bere mě za ruku a druhou arogantním gestem přivolává ženu stojící za pultem. Nelíbí se mi to, protože

při takovém chování můžeme v jídle očekávat nepříjemná dochucovadla a já jsem příliš hladový na to, abych zůstal jen u kávy. Žena pokyne Julii, že za ní má přijít, aby si objednala. Rozhodnu se udělat to za královnu krásy sám.

„Vidím, že se nákupy vyvedly. Na rozdíl ode mě si nemůžeš stěžovat na nudu,“ říkám, když se vracím ke stolu.

„Ach ano, moc. Koukni, jak hezkou sukni jsem si koupila. Líbí se ti?“

Ignoruje moje popíchnutí a ukazuje mi sukni. Navzdory mnoha svým přednostem mě občas dokáže dráždit.

„Hezká, kotě, rád tě uvidím v ní a potom bez ní,“ odpovídám a usmívám se. Škoda času na rozebírání maličkových věcí.

„Nejbližší příležitost budeš mít v sobotu. Jdeme spolu, že?“ ptá se a pokládá mi ruku na stehno.

Číšnice mě volá, abych si vyzvedl objednávku. Doufám, že na můj tvarohový koláč s broskvemi nenaplivala.

„Sandra mi říkala, že už ji Michał pozval,“ dělí se Julia se mnou o zajímavou informaci, když se vrátím.

Sandra je přítelkyně Michała, mého nejlepšího kamaráda. Nemá to v hlavě v pořádku. Šnupe sních jako vysavač, podle Michała miluje latex a biče, chodí na stejnou školu jako já a nedávno se spřátelila s Julií. Perspektiva jejich rozkvétajícího kamarádství mě nenaplňuje optimismem.

„O tom nic nevím. Jsem rád, že máš tak dobré informace o tom, co se děje u mých známých.“

„Sandra taky říkala, že se dnes od Tomka dozvěděla, že máš v plánu u sebe uspořádat before party. Je to pravda? Mohl bys mi o takových věcech říkat.“ Julia je vůči mým narážkám úplně hluchá, a aby toho nebylo málo, ještě má vyčítavé poznámky. „Když plánuješ mejdan u sebe doma, asi je normální, že pozveš svou přítelkyni.“

Netuším, odkud tolik lidí ví o nesmyslu, který jsem plácl na začátku kokainového rauše, ale cítím, že se z toho nevyvleču.

Julia pokračuje ve svém projevu. Řekl bych, že ho právě změnila v přednášku. Nepřestává mluvit o tom, jak vážné má plány týkající se našeho vztahu, jak jí záleží na tom, aby trávila víc času s mými přáteli, a ještě o dalších zajímavých věcech, jenže já už ji neposlouchám. Můj pohled právě upoutala brunetka vcházející do Myako Sushi. Náš stůl stojí hned u okna, mám dokonalý výhled na podnik na druhé straně. Dívka má dlouhé tmavé vlasy, ostré obličejové rysy a atletickou postavu. Zdraví se s kamarádkou, sedá si k jejímu stolu. Cítím, jak mě neviditelná ruka příjemně šimrá na zádech a vyvolává husí kůži.

„Kubo, ty mě neposloucháš? Proč si tak mneš ruce?“

Podvědomě jsem si začal otírat ruku o ruku. Hloupé chování. Hodně hloupé.

„Ano, zlato, jasně. Slibuji, že se pokusím uspořádat víc mejdanů se svými známými,“ odpovídám a objímám ji, abych viděl na dívku v Myako Sushi. Má tetování na ruce, ale co na něm je, to nevidím.

„Tak jak to bude? Pozveš mě na horečku sobotní noci?“ ptá se Julia. Dělá při tom obličej, kterému dokážu odolat jen málokdy.

„Promyslíme to,“ odpovídám a kontruji tím, že jí strčím jazyk do úst.

O sobotě už nemluvíme a já se snažím namluvit si, že mě brunetka vůbec nezajímá. Marně.

Po krátkém rande jedeme na Mogilany, kde Julia bydlí. Cestu si zpříjemňuji masírováním jejího stehna. Mezitím přemýšlím o dívce z Galerie. Představuji si, že teď svírám její stehno. Ve druhé ruce mám nůž, ona se mi snaží

vytrhnout. Čepel se přibližuje k její kůži, oči se lesknou panickým strachem. Je to příjemné, přichází ukojení...

„Kubo, co to děláš?! Myslíš, že jsem tréninkový pytel nebo tyč?!“ přerušuje Juliin křik příjemnou vizi.

„Co s tebou je? Dneska jsi nějak hrozně nervózní,“ rozpačitě stáhnu ruku z její nohy.

„Já a nervózní? Zmáčkli jsi mě tak moc, až se mi před očima udělala tma. Zbláznil ses?“

Ztratil jsem se ve vlastních myšlenkách. Velká chyba. Kolikátá už dnes? Asi bych se měl co nejrychleji vrátit domů.

„Zamyslel jsem se, zlato, promiň. Příliš se stresuju zítřejším trestním právem. Už jenom při té myšlence se mi ruce automaticky zatínají do pěstí,“ snažím se o zoufalý pokus, jak se vyvléknout ze situace.

„Tak se snaž nezamýšlet. Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale já cítím bolest.“ Zatímco to říká, přitahuje si kolena k hrudi a objímá je rukama.

Zbytek cesty proběhne v tichu. Když se ocitneme na vjezdu před domem, Julia ovladačem otevírá bránu. Dům jejích rodičů by se dal nazvat jednopatrovým palácem. Její otec je známý advokát. Svého času obhajoval lídry krakovské Chobotnice. Tou dobou se mu v garáži objevil černý Bentley Continental a život rodiny Merkových se diametrálně změnil. Přinejmenším mi to tak vyprávěla Julia. Otec advokát je další plus vztahu s královnou krásy.

Dnes bentleye nevidím, na příjezdové cestě místo něj stojí Audi Q7, auto potenciální tchyně.

„Zajdeš na chvílku?“ ptá se Julia.

„Nemůžu. Víš, že se musím začít učit.“

„Škoda, protože jsem si dneska vzala nové stringy a ještě jsem se s nimi nestačila pochlubit.“

„Pokoušíš mě, zlato, ale tvoje máma je doma.“ Argument, který má k přesvědčivosti daleko.

„Řeknu, že mě musíš vyzkoušet z nějakých otázek na test.“

Strčí si prst do pusy a přejíždí po něm jazykem. V takové situaci je těžké odmítnout.

3

„Ahoj Kubo, ráda tě vidím!“ piští Juliina matka už ve dveřích a potom mě třikrát políbí na tvář. Tento způsob přivítání nenávidím. Na té ženské je iritující prakticky všechno. Vzhled, hlas, způsob existence. Je zosobněním nejhorších lidských vlastností.

„Dobrý den, já vás taky. Vypadáte dnes skvěle. Důsledek nového cvičení?“ ptám se a přitom se nutím ke zdvořilosti. Za ty roky jsem se naučil předstírat, že jsem okouzlující.

„Ano, mám nového lektora. Jsem ráda, že jsou výsledky vidět tak brzy. Napiješ se něčeho?“

Já žádné výsledky nevidím. Před dvěma měsíci vypadala úplně stejně. Její šedý obličej a vlnité vlasy ve spojení s hlasem vražděného píscklete můžou za to, že mám chuť šoupnout ji do trouby a nastavit maximální teplotu.

„Ne, mami, nedělej nám nic k pití. Kuba mě musí vyzkoušet z několika věcí a sám spěchá učit se,“ přeruší ji Julia a táhne mě za ruku nahoru.

„To je od něj hezké, že se stará o tvoje studium. Pokuším se vás nerušit. Kdybys změnil názor, Kubíčku, stačí na mě zavolat,“ piští znovu, ale já už jdu nahoru.

Je osm večer a její manžel není doma. Vůbec mě to neudivuje. Juliin táta je typický úspěšný člověk, který kdyby před dvaceti lety věděl, že dosáhne toho, čeho dosáhl, určitě by se nikdy neženil a dodnes by spal s dívkami ve věku své dcery.

Když vcházím do pokoje královny krásy, divné myšlenky se rozplynou. Julia si okamžitě sundává tričko a zapíná iPod. Pouští rockovou klasiku. Ví, že to mám rád. Chce mi udělat radost.

Její bílá podprsenka dokonale kontrastuje s opálením, k němuž přišla na velikonoční dovolené v Dubaji. Lehá si na postel. Sundávám si sako, skláním se nad ni a začínám jí hladit ňadra. Pak ji zbavím podprsenky a ona mi rozepíná kalhoty. Lížu tvrdnoucí bradavky, stahuju jí džíny a už vím, že prohlédnout si hedvábné stringy s lehce průsvitnou látkou stojí za to. Působí ohromujícím dojmem.

„Vezmeš mě v sobotu na ten večírek?“ ptá se a nohama dělá pohyby, které by nejednomu člověku dokázaly přivodit palpitaci srdce.

„Promluvíme si o tom při jiné příležitosti.“

„Jak chceš,“ říká. Předstírá, že je uražená, a snaží se dát nohy k sobě.

„Tak dobře, vyhrála jsi,“ odpovídám.

Je skvělý vyjednávač, anebo já beznadějný. Případně je mi úplně jedno, jestli se mnou na ten pitomý večírek půjde. Vždycky dostanu, co chci, a teď chci dostat ji.

Začínám líbat její mírně vlhké místo rozkoše. Julia tiše sténá, což má za následek, že ji chci ještě víc. Její vůně na mě působí jako afrodiziakum. Rád bych zůstal déle, ale

bohužel musím spěchat, protože její máma může kdykoli změnit názor a rozhodnout se přinést nám pití.

Sundávám si kalhoty, vytahuji penis z boxerek a ona rychle vezme z nočního stolku kondom. Dbá o tyto věci dokonce víc než já. Nasazuje mi ho. Dotek jemných rukou na penisu vyvolává chvějivé vzrušení. Obratným pohybem do ní vnikám. Julia mě popadne za hýždě a opře si nohy o má ramena. Rychle ji souložím. Snažím se zvedat co nejvýš a díky tomu můžu sledovat, jak se jí vlní ňadra. Naše břicha se o sebe celou dobu otírají. Jednou rukou jí mnu hýždě, hladím proužek hedvábných stringů mezi nimi. Druhou se dotýkám jejího boku. Vychutnávám si Juliino nevinné tělo. Vlníme se na posteli a hudba nás pobízí ještě silněji. Vzápětí se sténání královny krásy mění v hlasité výkřiky a já zrychluji, cítím, že to na ni jde. Dávám jí veškerou divokost a touhu, která se ve mně skrývá. Lížu její zatnutá lýtka. Trvá to už jen chvíli a pak v ní s krátkým orgastickým výkřikem exploduji. Ona mě obejmě, vplete prsty do mých vlasů. Choulíme se v náručí a nasloucháme zrychlenému dechu našich těl.

Rychlá čísla s Julií jsou neskutečná. Když dostane chuť, stává se divokou. Je až s podivem, že byla tolik let panna. Líbám ji, oblékám se a chystám se odejít.

„Kubíku, nezapomněl jsi na něco?“ ptá se pořád trochu udýchaným hlasem.

Leží na posteli. Už si stačila obléct bavlněné tepláky. V nich také vypadá skvěle.

„Jsi skvělá, poklade. O to ti šlo, že?“ ptám se s úsměvem na rtech.

„Tohle zrovna vím, ale šlo mi o něco jiného. Hádej dál.“

Mám ji radši takovou, jaká byla před deseti minutami.

„Julko, opravdu spěchám.“

Zatváří se kysele. Nechápu, proč ji tolik baví hádat se po sexu ukončeném orgasmem. Neprocházíme si tím poprvé.

„A co jsem si oblíbila na našich prvních schůzkách?“
Kašle na to, že spěchám, a rozhoduje se dál hrát svou hru.

„Hraní si s mým penisem v autě?“

Když chce hrát, tak se z toho nevyvléknu.

„Ach ano, to taky. Ale šlo mi o něco jiného.“

Když to říká, přitiskne si prst k levé nosní dírce a vtáhne vzduch. Mohlo mě to napadnout. Kromě mě a ruční práce si Julia na našich prvních schůzkách zamilovala kokain. Vytahuji ze saka krabičku na kontaktní čočky a odsypávám trochu bílého prášku na papír ležící na stole. Snažím se jí nedávat sněhu příliš mnoho. Skutečnost, že jsem se dnes stal organizátorem before party, svědčí o tom, jak silné je to zboží. Julia přesypává prášek do hliníkového pytlíčku, který schovává v krabičce po depilačním krému na intimní partie. Je to poslední místo, kam by se někdo chtěl podívat.

„Díky. Bílá dáma mi tě nenahradí, ale určitě mi zpříjemní večer. Na shledanou v sobotu. Ozvi se mi předem, možná se mi podaří pomoci ti celou tu before zorganizovat.“ Snaží se vyjádřit upřímnou ochotu pomoci a to je u ní vzácnost.

„Jasně, Julko, pa,“ loučím se s ní a scházím dolů.

Její otec pořád není doma a matka znovu mým směrem piští: „Tak co Juliiny vědomosti, připravená na zítřek?“

„Ano, rozhodně má vědomosti nezbytné k absolvování zkoušky.“ Nedokážu popsat, jak skvěle se cítím, když ta slova říkám. „Teď mě prosím omluvte, zítra mám i já hodně důležitou zkoušku. Otevřete mi bránu?“

„Samozřejmě. Hodně štěstí u zkoušky. Na shledanou.“

To je její poslední zapištění, pak ještě třikrát nezbytný polibek a konečně můžu odejít.

Domů se vracím strašně rozrušený. Okamžitě jdu do koupelny. Nasazuji si gumové rukavice a otevírám trezor ukrytý pod kachličkami. Je v něm několik zajímavých věcí. Dnes mám chuť podívat se jen na jednu z nich. Vytahuji hliníkový pytlík a z něj svou památku. Zlatý řetízek s křížkem. Na zapínání červený od zaschlé krve. Řetízek patřil Anii.

Jdu do ložnice a lehám si na postel. Zavírám oči. Nechám vzpomínky, aby převzaly kontrolu. Obrazy jsou tak reálné... nepřipomínají krátký záblesk, spíše podrobný film zobrazující veškeré detaily. Pevně svírám řetízek. Cítím narůstající nutkání.

Chvíli se dívám na svou trofej a pak ji zase schovávám do trezoru. Chovám se jako narkoman, který sám sobě říká: *Nikdy víc, vždyť už jsem to tak dlouho nebral*, přestože v hloubi duše dobře ví, že si zase vezme.

Za poslední rok se v mém životě stalo hodně věcí. Objevila se Julia, noví známí, všechno se začalo odvíjet, jak jsem chtěl. Teď vím, že je to jen omáčka. Omáčka k tomu nejpříjemnějšímu. Pomalu se stávám tikající bombou. A ta bomba vybuchne. Musím se jen postarat o rozumné okolnosti výbuchu.

Dvě hodiny se učím, potom si unavený pouštím komediální horor o chlápku s nožem, kterého není možné zabít. U filmu usínám. Byl to další den v mé nové, pečlivě budované realitě v ráji.

4

Sobota, den, na který pravděpodobně toužebně čeká devadesát procent lidí žijících na zemi, začíná telefonním budíčkem. Julia volá jen proto, aby mě informovala, že bohužel musí odjet s rodiči na návštěvu k prarodičům do Bochnie. Táta s mámou toho včera hodně vypili a nemůžou řídit. Kromě toho se chce strašně moc projet mámi-
ným autem. Proto nejspíš nestihne přijet dřív a pomoci mi připravit večírek. Jsem si jistý, že slovo „nejspíš“ používá, jen aby se neřeklo. Podrážděný touto situací si jdu zaběhat.

O deset kilometrů později se zpocený a unavený protahuji před vchodem do domu. Zhluboka dýchám, hudba ve sluchátkách působí tak, že nepřemýšlím vůbec o ničem, teplý červnový vzduch příjemně vysušuje pot na mém těle. Najednou ucítím na zádech dotyk. Reaguji instinktivně. Narovnáвам se a otáčím a zároveň připravuji pěst k obrannému úderu. Naštěstí to nemusím dělat. Přede mnou stojí Natalia, moje neuvěřitelně krásná sousedka. Zdá se,

že také ráda běhá. Má na sobě těsné šortky a ještě těsnější běžecké tričko. Vlasy si sepnula do koňského ohonu. Pohled na ni neznamená nic dobrého. Vypínám hudbu a sundávám sluchátka.

„Sorry, nechtěla jsem tě polekat. Někdo tě trápí, že reaguješ tak nervózně?“ ptá se a nádherně se při tom usmívá.

„Ahoj, asi ne. Aspoň o tom nevím.“

„Před, nebo po?“

„Prosím?“

„Ptám se, jestli máš před, nebo po běhání.“

Mám upřímnou chuť zůstat s ní sám a dát průchod svým touhám.

„Už po. Dal jsem si trochu do těla. A ty?“

„Teprve začínám. Škoda, že už jsi skončil, mohl ses ke mně připojit. Dali bychom si malé závody.“ Zatímco mluví, začíná se protahovat.

Opírá nohu o plůtek oddělující chodník od trávníku a prohýbá se, snaží se prsty dotknout nohy. V hlavě se mi objevuje obraz nás dvou běžících k poli necelých pět kilometrů odsud. Mohl bych ji tam omráčit a dělat si s ní, co bych chtěl. Pravděpodobnost setkání s někým v polích v sobotu v tuhle hodinu je asi jedna ku tisíci...

„Poslouchej, Kubo, jak dlouho si mě ještě chceš takhle prohlížet?“ ptá se a vytrhne mě tím z myšlenkového transu.

Udělat to sousedce, čirá hloupost. Někdo nás teď může vidět, jak spolu mluvíme.

„Promiň, ale abych byl upřímný, lepší pohled tady není. Je těžké nedívat se.“

Natalia se trochu červená.

„Je hezké, že si to myslíš, ale neskromně ti musím dát za pravdu. Když tedy neběžíš, musím se rozloučit. Pa!“ otáčí se a dává si sluchátka do uší.

Uvědomuje si svou cenu. Dokonce i povahu má dokonalou. Takovou, jakou chci nejvíc. Škoda, že je nedostupná.

„Počkej!“

„Ano?“

„Pořádám dnes malý večírek. Přejde pár lidí a pak máme v plánu jít do města. Nechtěla bys dorazit?“ Vlastně nevím, proč jí to nabízím.

„Víš, Kubo, ráda bych k tobě zašla, ale na dnešek už mám něco domluveného.“

„Rande?“ Nevím, proč se na to ptám.

„To úplně ne. Setkání s minulostí, musím si vyřešit pár věcí.“

„Ta minulost nemůže mít velkou hodnotu, když není zároveň budoucností.“ Netuším, proč to říkám, ale vím, že se jí to určitě líbí.

„Máš úplnou pravdu.“ Dojde ke mně a bere mi z ruky telefon. Ukazuje na displej, abych ho odemkl. Nevím proč, ale odemýkám ho. „Dám ti svoje číslo, zavolej, až se budeš nudit.“

Její pohled se zastaví na tapetě. Je na ní Juliina fotka, kterou jsem udělal při grilování u jejího spolužáka z ročníku.

„To je tvoje holka? Hezká.“ Zdůrazňuje každou slabiku slova „hezká“.

„Něco takového. Dalo by se to tak říct.“ Nevím, proč vlastně snižuji Juliino postavení coby své přítelkyně.

Natalia vrtí hlavou a směje se. Vrací mi telefon.

„Hezký mejdan. Moje nabídka je pořád aktuální.“ Loučí se se mnou gestem ruky a rozbíhá se.

Ohromeně stojím a přemýšlím, co to k čertu bylo. Měl bych se naučit ovládat své chování. Co jsem čekal, když jsem ji pozval na večírek? Nepočítal jsem přece s tím, že

Julia bude mít z její návštěvy radost a pomůže mi ji přivázat k posteli. Některé věty ze mě prostě vypadávají samy. Příliš mnoho neuspokojených tužeb, příliš málo rozumu. Vede to k chybám. Rozhovor s Natalií mi nicméně zlepšuje náladu. Toužím po ní, ale uvědomuji si, že nebude mým číslem dva. Možná jednou... Vracím se domů a začínám připravovat večírek.

Po úklidu bytu jdu nakoupit. Hlavně alkohol. Julia volá s informací, že už se vrátila domů a nemusím pro ni jet, protože ji přiveze táta. Jak bych mohl stihnout dojet pro ni na Mogilany a vrátit se před příchodem hostů, to netuším.

Necelou hodinu před večírkem jsem připravený. Dnes jsem si oblékl černé kalhoty s puky, přiléhavé tričko stejné barvy a přes ně starou košili. Zatímco čekám na hosty, zapínám konzoli. Relax spočívající v dobývání Reichstagu přeruší domácí telefon. Přijel Tomek s nějakou holkou. Zatímco jedou nahoru, vypínám konzoli.

„Nazdar Kubo. Že bychom byli první? Seznamte se, to je Angela. Angelo, tohle je můj blízký přítel,“ říká Tomek na přivítanou.

Když se na tu holku dívám, mohlo mě napadnout, že se jmenuje Angela. Samozřejmě pokud věříte stereotypům. Blond vlasy, které už dlouho neviděly kadeřníka, černá halenka příliš odhalující vystouplé břicho, džínové mini a černé kozačky, vrchol módy na hasičské zábavě. Tomka nechápu. Koks mu úplně rozhodil vkus.

„Ahoj, rád tě poznávám,“ natahuji ruku k Angele, ale ona mě třikrát líbá na tvář. Takže ta móda už dorazila i do její vesnice. „Udělejte si pohodlí. Pojdte do obýváku,“ nutím se ke zdvořilosti, i když v duchu lituji, že zrovna Tomek přijel jako první. S chutí bych jim řekl, aby šli na procházku a vrátili se, až dorazí ostatní.

Nalévám panáky Jacka Danielse, Angele nabízím valpolicellu. Zajímalo by mě, jestli tohle pití zná jen z vyprávění, nebo už měla příležitost ho ochutnat.

„Řekni, Angelko, co tě přivádí do tohoto krásného města?“ Vsadil bych všechny prachy, že není rodilá Krakovanka.

„Studia.“ Jaké překvapení. „Konkrétně ochrana životního prostředí na polytechnice.“

„Aha.“ Okamžik úžasu. Nevím, co říct. „Zajímavý obor.“

Nastává rozpačité ticho. Tomek nabízí koks. Nikdo neodmítne.

„Velký byteček, děláš se o něj s někým?“ snaží se Angela pokračovat v hovoru, když sjede lajnu.

„Se svým alter egem.“

Vyprskne smíchem.

„Já mám tři spolubydlící, bez nich by to bylo hodně těžké. Mohl bys nás někdy navštívit.“

Určitě by to bylo to nejlepší, co mě v životě potkalo.

„Promiň, musím otevřít hostům,“ odpovídám, když moje muka ukončuje vytoužené zvonění domácího telefonu.

Jdu do předsíně. Zvedám sluchátko. Křik Sandry, která se domáhá vpuštění dovnitř, se dá snést jen těžko.

Čekám několik minut, než výtah dopraví ji a Michała do posledního patra. Koutkem oka pozoruji, co se děje v obýváku. Tomek kouká na televizi, Angela si dolévá víno a snaží se mu něco říkat. Úplně ji ignoruje. Vzápětí slyším hlasité zabušení na dveře v rytmu stadionového chorálu. Otevírám a zůstávám stát jako zařezaný.

„Překvapení!“ vrhá se mi Julia kolem krku. Hned za ní vcházejí Michał se Sandrou. „Přijeli jsme ve stejnou chvíli. Máš radost?“ ptá se.

„Jasně. Pojdte dál.“

Má přítelkyně vypadá skvěle. Vlasy má rozpuštěné, do čela jí padá ofina, lehké líčení zdůrazňuje oči. Vzala si na sebe modré šaty bez ramínek a černé boty na nízkém podpatku. I Sandra vypadá výborně, a navzdory všem jejím nedostatkům je těžké Michašovi odepřít dobrý vkus. Má vlasy černé jako dehet, končící u krku. Dnes si je sčesala doleva. Koketní výraz tváře a hnědé oči jí dodávají na sex-appealu. Štíhlé nohy zakrývá krátká, tmavě modrá kostkovaná sukně. Spodní část doplňují lodičky na hodně vysokém podpatku. Nahoře má top zdůrazňující její ňadra. Vítá se se mnou podanou pravou rukou. Při pomýšlení na latexové věci, které si obléká při hrátkách s Michašem, mi po zádech přebíhá mráz.

„Jak je, kámo, připravený na pořádnou jízdu?“ natáhne Michaš ruku na přivítanou.

Je nižší než já a hnědé vlasy si vždycky sčesává dozadu, takže vypadá jako gigolo z třicátých let. Je z Varšavy, z kurevsky vysokých kruhů, nemusí se zabývat ničím kromě zábavy. Což také dělá. Před několika měsíci se zbláznil do Sandry.

Spřátelili jsme se loni, když jsem zjistil, že už mám dost hraní si na samotáře. Od té doby držíme spolu, vymetáme večírky, procházíme semestry, občas cvičíme kick-box, ale on o mně nic neví. Nemá tušení, jakým peklem jsem si procházel ani co mi dovolilo konečně na to zapomenout.

„V téhle sestavě vždycky!“

Zvu všechny do obýváku.

„Tomku, na co se to sakra díváš?! Co kdybys pustil nějakou muziku?“ Sandra se s ním vítá vlastním způsobem. „Mimochodem, máš něco dobrého?“

„Taky se mi po tobě neuvěřitelně stýskalo,“ odpovídá s lhostejným výrazem v obličeji.

Neochotně vstává z gauče, představuje všem Angelu a zapíná hudební kanál. Všímám si, že když se vítá se Sandrou, podá jí ruku, zatímco Julii políbí na tvář a kouká jí na prsa. Nalévám whisky, Tomek všem nabízí koks. Začíná žhavá noc v ráji.

5

Během tří hodin stihneme vypít veškerý tvrdý alkohol, který jsem doma měl. Nacházíme se ve stavu, který by se dal označit jako „slušně nalití“. Nedostatek pití vede k tomu, že si objednááme taxík a chystáme se k odchodu. Julia, s níž jsem si do této chvíle vyměnil sotva pár slov, mě zastavuje u dveří.

„Miluju tě, Kubo,“ říká mi poprvé a okamžitě mi strčí jazyk do pusy.

Cítím neskutečné chvění, jako při prvním polibku. Naše jazyky se proplétají, jako by se teprve poznávaly. Dotýkají se jemně, nejistě, aby vzápětí zahájily žhavý tanec. Ta neskutečná chvíle by mohla pokračovat, nebýt Sandřina křiku.

„Přestaňte s tím softcorem zdarma pro sousedy! Výtah je tady!“

Přerušujeme polibek. Na tak hluboké vyznání nic neodpovídám. Vyznání lásky. Je hodně zvláštní, nikdy dříve jsem ho nezažil.

Nastupujeme do výtahu. V šesti lidech děláme hodně hluku. Je mi jedno, co si budou myslet susedi. Mám je někde. Možná kromě jediné osoby. Sjíždíme do přízemí. Jako bych ji svými myšlenkami přivolal. Dole stojí Natalia. Čeká na výtah. Pohled na ni může za to, že démoni vykřiknou: *Udělej to, udělej to co nejdřív!* Neslyším hlasy, jsou to spíše vnitřní instinkty. Vyvolávají specifické pocity vzrušení a celé moje já chce, abych je uspokojil. Znovu si vzpomínám na staré časy, na bolest a strach. Droga zostřuje intenzitu každého pocitu.

„Ahoj Kubo, ráda tě znovu vidím,“ usměje se na mě Natalia.

Julia se Sandrou se zatváří udiveně a podívají se na sebe.

„Ty tu vyfintěnou couru znáš?“ ptá se Sandra hrubě.

Chci se zeptat, jestli náhodou nezahlédla svůj obraz v zrcadle, ale v poslední chvíli se zarazím.

„Ahoj, jak se vydařila schůzka? Dobře?“ ignoruji Sandru a oslovuji susedku.

„Byly i lepší.“ Natalia nemá nejlepší náladu.

„Poslouchej, ty děvko, nevím, co jsi zač, ale drž se od mého kluka dál.“ Julia začíná být agresivní. Mává pěstí ve vzduchu.

Chytám ji v pase a táhnu pryč. Natalia nereaguje. Vystupujeme a ona nastupuje.

„Sorry, hodně jsme toho dnes vypili,“ říkám Natalii, když se dveře výtahu zavírají.

Mává mi na rozloučenou.

„Co je to za princezničku, Kubo, můžeš mi to vysvětlit?“ Julia neskrývá podrážděnost.

„Jenom susedka. Nic si nepředstavuj, poklade,“ snažím se uklidnit čím dál napjatější situaci.

„Tak odkud víš, že se právě vrací ze schůzky?“ zapojí se k mému překvapení do debaty Angela, a to ne zrovna s dobrou otázkou.

„Ze stejného zdroje, z jakého vím, že ty studuješ ochranu životního prostředí. Řekla mi to!“ zvedám hlas. Nedomolím, aby strkala nos do mých věcí.

Zabralo to, zavírá ústa. Po východu z budovy Julia přidává do kroku. Dobíhám ji a beru kolem pasu.

„Julko, nepřeháněj. To už nesmím mluvit s lidmi?“

„Můžeš, obzvláště když nosí těsné legíny a mají zmalovaný ksicht. Jasně že můžeš. Pitomá děvka!“

Její agresivita se stupňuje. Nemám náladu na noc vyplněnou hádkou. Vytahuji poslední zbraň.

„Miluji tě,“ říkám co nejjemnějším, nejvážnějším a zároveň nejpřesvědčivějším hlasem, jakým dokážu.

Asi to zabralo. Oči se jí zúžily a do této chvíle napjaté tělo jako by se uvolnilo.

„Já tebe taky,“ odpovídá.

Nic víc neříká, protože ji Sandra tahá do taxíku. Angela si sedá k nim. Michał a Tomek se nacpou do druhého. Víím, že jsem Julii uklidnil, takže holky ignoruji a připojím se k přátelům.

„Viděl jsi, jak byly najednou nervózní?“ ptá se Michał, když nastoupím. „Mimochodem, tvoje sousedka vypadá dost dobře.“

Tohle mi ještě scházelo. Už ji viděli všichni. Znamená to, že Natalia bude žít vedle mě a já o ní můžu jen snít. Nemám rád snění. Rád si sny plním. Aby ten výtah vzal čert.

V Horečce je přesně tak, jak prozrazuje název: horko.

Je neskutečně narváno. Zpocená těla se prodírají jedno přes druhé. Měl bych cítit vůni parfému a vzrušení, ale smrdí to tady jako v tělocvičně. Nechápu, proč si na tahy

vybíráme nejpřecpanější hospody. Mé přátele to vždycky táhlo do klubů, které se těší takzvané prestiži. Jenže tento se těší až příliš velké. Hledáme náš stůl. Není to těžké. Sedí u něj pár známých, mimo jiné Bartek. Je to kluk z mého ročníku a je docela v pohodě, i když trochu divný. Vždycky jsem ho považoval za gaye. Nicméně se často objevuje s hezkými holkami, takže to buď dobře maskuje, nebo se mýlím.

„Kubo, Michałe, co to vyvádíte?!“ Další ambiciózní přivítání.

„Nazdar, Barte,“ odpovídá Michał.

„Musel jsem znovu zaplatit za rezervaci. Ta na tvoje jméno už dávno propadla, protože jsi samozřejmě nezvedal telefon! Visíte mi prachy!“ Když to říká, obrací se na mě. Nevím proč, to Michał mu přece nezvedl hovor.

„Klid, vrátíme ti to v chlastu.“ Nijak zvlášť se mi nechce hádat.

„Nedráždí mě, Sobański. Zaplatil jsem stovku,“ naříká a mává rukama.

Díváme se s Michałem na sebe a jako na povel vybuchujeme smíchem. Bartka naše reakce viditelně rozdráždila.

Každý vytáhneme padesátku a dáváme mu ji.

„Na. Měl jsi přijít na before, pak by sis nedělal hlavu s penězi,“ vysvětluji a poplácávám ho po rameni.

„Jednou špatně skončíte, pánové.“

„Jednou určitě, ale ne dnes. A teď se pojďme napít,“ odpovídá Michał.

V boxu sedí asi tucet lidí z našeho ročníku. Většinu obvykle беру jako vzduch. Nevšímám si jich, ne že bych bez nich nemohl dýchat. Představuji Julii těm, jejichž jména si pamatuji, a ptám se jí, co chce k pití. Říká, že pivo.